ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **LEVIOR s.r.o.,** se sídlem Tovačovská 3488/28, Přerov, zastoupený JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 4. 2016, č. j. 22 Af 29/2014 - 108,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Celní úřad Přerov vydal dne 6. 4. 2011 dodatečné platební výměry, kterými žalobci (dále jen „stěžovatel“) doměřil antidumpingové clo. Celní úřad při následné kontrole zjistil, že částka cla vyměřená stěžovateli v celních řízeních byla nižší, než částka cla dlužná ze zákona, neboť zboží, které stěžovatel dovážel, bylo v celních prohlášeních nesprávně zařazeno podle celního sazebníku. Z toho důvodu nebylo původně vyměřeno a uhrazeno clo, ačkoliv zboží je zatíženo antidumpingovým clem ve výši 60,4 %.

Proti dodatečným platebním výměrům podal stěžovatel dne 8. 4. 2011 odvolání, o kterých rozhodlo Celní ředitelství Olomouc (jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, na žalovaného), rozhodnutími ze dne 10. 10. 2011, kterými byla změněna vždy část výroku dodatečných platebních výměrů, přičemž ve zbytku byly potvrzeny.

Proti rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc ze dne 10. 10. 2011 podal stěžovatel žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který napadená rozhodnutí

rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 22 Af 179/2011 - 193, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla skutečnost, že o odvoláních stěžovatele rozhodoval ředitel celního ředitelství, který však dříve podepsal dva rozkazy, jimiž rozšířil předmět následné kontroly, na jejímž základě byly vydány dodatečné platební výměry napadené předmětnými odvoláními. Ředitel celního ředitelství byl s ohledem na uvedené skutečnosti vyloučen z rozhodování o opravných prostředcích ve smyslu § 26 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v relevantním znění, resp. ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění. Proto krajský soud napadená rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný dne 10. 2. 2014 vydal rozhodnutí, jimiž byly změněny dodatečné platební výměry Celního úřadu Přerov ze dne 6. 4. 2011.

Proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2014 podal stěžovatel dne 26. 3. 2014 žalobu u krajského soudu, který ji rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 22 Af 29/2014 - 108, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadl posledně zmíněný rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které výslovně nepodřadil pod žádný z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; lze je však podřadit pod písm. a) a d) citovaného ustanovení.

Namítl, že krajský soud se právně nesprávně a nedostatečně vypořádal s námitkami označenými v napadeném rozsudku oddílem 6) a 7). Stěžovatel při dovozu zboží jednal v dobré víře. Jak již bylo dříve uvedeno, stěžovatel se písemně dotázal Celního ředitelství Olomouc na správné sazební zařazení jím dováženého zboží, přičemž předložil fotografie vzorků zboží a jeho specifikaci, což bylo dostatečné pro správné sazební zařazení zboží. Fotodokumentace byla v obdobné kvalitě, jakou použila Celně technická laboratoř v protokolech o zkouškách vzorků. Celní ředitelství Olomouc žalobce neupozornilo, že by jeho žádost o sazební zařazení zboží byla nedostatečná, ani si nevyžádalo doplňující informace. Stěžovatel rovněž nebyl upozorněn, že podaná informace nemá závazný charakter a že by bylo na místě, aby si požádal o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží podle čl. 12 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v relevantním znění (dále jen „celní kodex"). Na žádost stěžovatele Celní ředitelství Olomouc odpovědělo poskytnutím informací dle čl. 11 celního kodexu, kde zařadilo zboží do konkrétních podpoložek celní nomenklatury s tím, že na dotazované zboží se nevztahuje antidumpingové clo ve výši 60,4 %. Informace o tom, ve kterých případech se u ocelových lan při dovozu z Číny uplatňuje antidumpingové clo, nemohla Celní ředitelství Olomouc zbavit odpovědnosti za správnost jím vysloveného sazebního zařazení zboží; uvedené nemůže jít k tíži stěžovatele.

Dne 12. 3. 2007 proběhla při prvním dovozu zboží jeho fyzická kontrola před propuštěním do celního režimu volného oběhu, a to ze strany Celního úřadu Přerov. Kontrole byli přítomni pracovníci stěžovatele Z. K. a V. B., za Celní úřad Přerov byl přítomen P. N., který odebral vzorky z dováženého zboží pro potřeby celního řízení. Zboží bylo bez jakýchkoliv námitek co do sazebního zařazení propuštěno do režimu volného oběhu. O odebrání vzorků pan N. informoval pracovníky Celního ředitelství Olomouc Ing. L. Š. a a Ing. F. Ť. Ti však uvedenou skutečnost nijak nezaznamenali do kontrolního protokolu o provedené

následné kontrole, ač o odběru vzorků věděli a verbálně o tom v průběhu následné kontroly informovali paní K. Podle stěžovatele byly kumulativně splněny všechny podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Sdělení pana N., že vzorky zboží nebyly odebrány, jelikož k celnímu prohlášení nebyl přiložen kontrolní protokol ani protokol o odebraném vzorku, jsou účelová.

Za účelem prokázání svých tvrzení stěžovatel navrhoval důkaz výslechem výše uvedených osob. Krajský soud se dopustil pochybení tím, že uvedený důkaz neprovedl.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud a žalovaný se zabývali dobrou vírou stěžovatele při interpretaci čl. 220 celního kodexu; přitom vycházeli zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 96, publ. pod č. 1701/2008 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel je osobou provádějící pravidelně dovozní operace a je držitelem povolení zjednodušených postupů; proto musel vědět, že není běžným postupem dotazovat se na sazební zařazení formou e-mailového dotazu. Poskytnutí informace stěžovateli Celním ředitelstvím Olomouc dle čl. 11 celního kodexu není možné považovat za chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, protože informace a podklady (fotodokumentace) poskytnuté stěžovatelem nebyly dostatečně přesné k tomu, aby z nich mohlo být jednoznačně určeno konkrétní sazební zařazení zboží. Celní ředitelství Olomouc nemělo povinnost upozorňovat stěžovatele na skutečnosti uváděné v kasační stížnosti. Jedná se o informace vyplývající z právních předpisů, popř. si jich měl být stěžovatel jako zkušený hospodářský subjekt provádějící dovozy zboží vědom. Navíc v této souvislosti nebylo vedeno žádné správní či daňové řízení. Nepatřičné je srovnání fotodokumentace stěžovatele s fotodokumentací pořízenou Celně technickou laboratoří, která měla k dispozici vzorky zboží a fotografie pořídila za účelem dokumentace skutečného stavu těchto vzorků. Při prvním dovozu zboží stěžovatelem dne 12. 3. 2007 proběhla pouze kontrola dokladů (tzv. malé celní řízení), jak je vyznačeno v kolonce J dílu 6 jednotného správního dokladu (dále jen „JSD“). Nebyl proveden odběr vzorků. Tato skutečnost není uvedena v rozhodnutí o propuštění, nebyl vyhotoven kontrolní protokol ani protokol o odběru vzorků a k tomu pracovník celního úřadu pan N. v úředním záznamu ze dne 1. 3. 2012 tvrdí, že k odběru vzorků nedošlo. Stěžovatel v podaném odvolání nenamítal chyby týkající se postupu odběru vzorků, nic takového neuvedl ve výhradách ke kontrolnímu protokolu v rámci následné kontroly, a ani nepodal stížnost podle § 261 daňového řádu. Stěžovatel neobdržel protokol o zkoušce provedené Celně technickou laboratoří ani jinou písemnost, ze které by plynulo, že celní orgány prověřily a potvrdily správnost stěžovatelem navrhovaného sazebního zařazení zboží. Stěžovatel je zkušený hospodářský subjekt v předmětné oblasti, a proto musel vědět, jak mají celní orgány postupovat; uvedené skutečnosti u něj nemohly vyvolat dobrou víru. Nadto stěžovatel nedodržel ani třetí podmínku ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu - povinnost dodržet všechna ustanovení předpisů týkající se celního prohlášení. Ani v jednom z celních prohlášení totiž neuvedl přesnou charakteristiku zboží (ocelových lan). Uvedl jen vlastnosti odpovídající jím navrhovanému sazebnímu zařazení zboží. Stěžovatel věděl, že označení ocelových lan 6x7+FC znamená, že se jedná o lano z šesti pramenů a že každý z těchto pramenů je tvořen sedmi jednotlivými drátky, což má pro sazební zařazení zásadní význam. Tuto informaci však ve své žádosti o informaci dle čl. 11 celního kodexu, ani následně v popisu zboží u příslušných položek JSD či v přiložených dokladech neuvedl. Je tedy zřejmé, že zboží nemohlo být zařazeno dostatečně přesně pouze na základě jeho označení a celní orgány nemohly pouhou kontrolou celního prohlášení zjistit uvedenou nesrovnalost; naopak stěžovatel porušil svou povinnost.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se nesprávně a nedostatečně vypořádal s námitkami označenými v napadeném rozsudku oddílem 6) a 7), aniž by obsah těchto námitek blíže rozvedl.

Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že námitka označená oddílem 7) se týkala porušení zásady dvojinstančnosti řízení, neboť podle stěžovatele daňové řízení a dokazování neprovedl orgán prvního stupně - Celní úřad Přerov, ale Celní ředitelství Olomouc. Stěžovatel v kasační stížnosti ani ve stručnosti nezrekapituloval obsah této námitky a neuvedl ani to, v čem spatřuje nesprávnost či nedostatečnost jejího posouzení ze strany krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto pouze konstatuje, že krajský soud se uvedenou námitkou zabýval, a to na str. 11 a 12 napadeného rozsudku, kde logicky, přesvědčivě a dostatečně vyložil svůj názor, z jakého důvodu žalobní námitka není důvodná, přičemž přiléhavě odkázal na vypořádání shodné námitky v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015 - 60 (viz zejm. rekapitulaci námitky v bodě [12] a její posouzení v bodě [33]).

V případě námitky označené v napadeném rozsudku oddílem 6) se jedná o námitku nesprávné aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Stěžovatel v převážné části kasační stížnosti pouze zopakoval svá tvrzení uplatněná v rámci této námitky v žalobě. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatele mu byla poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí správních orgánů. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek a argumentace předestřené v řízení u krajského soudu (jakkoliv spojené s obecným tvrzením, že právní názor krajského soudu je nesprávný či nedostatečný). Tvrzeními stěžovatele se již podrobně zabýval krajský soud v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje, což dále blíže zdůvodňuje.

Z obsahu správního spisu plynou následující podstatné skutečnosti. Dne 2. 6. 2006 podal stěžovatel u Celního ředitelství Olomouc žádost o konzultaci k sazebnímu zařazení zboží v rámci

celní nomenklatury, na kterou bylo reagováno přípisem *„Poskytnutí informace dle čl. 11 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92“* ze dne 14. 11. 2006, č. j. 9930/6-1301-22. Z žádosti a z přípisu vyplývá, že stěžovatel se dotazoval na zboží *„ocelová splétaná lanka galvanizovaná o průměru 3 mm, o průměru 3 mm potažené plasty, o průměru nad 3 mm, o průměru nad 3 mm potažené plasty a nerezová splétaná lanka o průměru do a nad 3 mm“*. Celní ředitelství Olomouc uvedlo, do jakých podpoložek nomenklatury se předmětné zboží zařazuje, s tím, že uvedené zařazení platí při konkrétně uvedeném výkladu výrazu „galvanizovaný“, přičemž plast použitý na potažení splétaných ocelových lan nemá na sazební zařazení dle interpretačního pravidla 3b) Všeobecných interpretačních pravidel pro interpretaci harmonizovaného systému a dle vysvětlivek k harmonizovanému systému žádný vliv. V informaci je dále konstatováno, že *„antidumpingové clo ve výši 60,4 % se uplatňuje při dovozu z Číny u ocelových lan celní nomenklatury 7312 10 81 19, 7312 10 83 19, 7312 10 85 19, 7312 10 89 19 a 7312 10 98 19“*. Z celního prohlášení ze dne 12. 3. 2007 plyne, že stěžovatel dovážené zboží popsal jako *„splétaná lanka, lana ze železa nebo oceli - pozinkovaná ocelová lanka nebo pozinkovaná v PVC obalu o průměru průřezu od 1 mm do 3 mm v návinu 500 m či 200 m navinuté na plastových cívkách používané v různých oborech“*. Kontrolu celního prohlášení provedl Celní úřad Přerov - referent celního řízení P. N. Shodným nebo obdobným způsobem bylo zboží popsáno rovněž v dalších celních prohlášeních stěžovatele založených ve spise. Obsahem správního spisu jsou také faktury zboží propouštěného na základě celních prohlášení, ve kterých je zboží popsáno mj. jako *„elec. galv. steel wire rope, 6x7+FC“*, *„PVC coated steel wire rope 6x7+FC“*, *„stainless steel wire rope 6x7+FC“* *„steel wire rope, galvanized wire rope (6x7+FC)“* apod. Z protokolu Celního ředitelství Olomouc ze dne 14. 2. 2011, č. j. 1085-05/2011-130100-24, plyne, že zplnomocněný zástupce stěžovatele Ing. J. Š. se vyjádřil k dodavatelům zboží, které bylo v celních prohlášeních popisováno jako *„splétaná lanka, lana ze železa nebo oceli - pozinkovaná ocelová lanka nebo pozinkovaná v PVC obalu o průměru od 3 mm do 12 mm“*. Rovněž odpověděl na otázku, zda může vysvětlit, co vyjadřuje označení 6x7+FC na fakturách za zboží od čínských dodavatelů. Uvedl, že *„označení 6x7 FC vyjadřuje, že se jedná o strukturu výroby lanka ze šesti copů (pramenů) a každý pramen se skládá ze sedmi jednotlivých drátků“*. Z protokolu Celního ředitelství Olomouc ze dne 14. 2. 2011, č. j. 1085-06/2011-130100-24, plyne, že žalovaný seznámil stěžovatele se stanovisky k sazebnímu zařazení zboží založeném na Všeobecných pravidlech pro interpretaci harmonizovaného systému a vysvětlivkách k harmonizovanému systému a popisu a číselnému označování zboží [č. 7312 - splétaná lanka, lana, kabely, splétané pásy, smyčky a podobné výrobky ze železa nebo oceli, elektricky neizolované, jež stanoví, že do tohoto čísla patří splétaná lanka (nebo prameny drátů) získaná tím, že se dva nebo více jednotlivých drátů těsně zakroutí dohromady a kabely a lana všech rozměrů, které jsou z takovýchto lanek zkrouceny dohromady]. Jedno ze stanovisek (č. j. 469/2011-130100-22) a v něm uvedené celní zařazení zboží bylo později (pro posouzení nyní projednávané věci nijak významně) korigováno. Ze stanovisek celních orgánů vyplynulo, že předmětné zboží je zatíženo celní sazbou 3. země ve výši 0 % a antidumpingovým clem ve výši 60,4 %, a to na základě Nařízení Rady (ES) č. 1858/2005 ze dne 8. 11. 2005, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky, Indie, Jihoafrické republiky a Ukrajiny. Zjištění celních orgánů jsou shrnuta v kontrolním protokolu ze dne 29. 3. 2011, č. j. 1085-20/2011-130100-24. Ve správním spise je dále založen úřední záznam ze dne 1. 3. 2012 sepsaný P. N., podle kterého dne 12. 3. 2007 Celní úřad Přerov propustil do volného oběhu splétaná lanka ze železa a oceli, u kterých byla provedena pouze kontrola dokladů, jak je vyznačeno na zadní straně dílu 6 JSD v kolonce J. Vzorky zboží nebyly odebrány, jelikož u JSD není přiložen protokol, ve kterém by byl odběr vzorků vyznačen, ani protokol o odebraném vzorku.

Po prostudování správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud ke shodnému závěru jako žalovaný a krajský soud, a sice že nebyly splněny kumulativní podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, za kterých se neprovede dodatečné doměření (zaúčtování) cla. Tvrzení stěžovatele uváděná v žalobě a kasační stížnosti nemají oporu ve správním spise.

V souladu s čl. 62 celního kodexu je stěžovatel povinen podat písemné celní prohlášení, uvést v něm veškeré náležitosti a připojit všechny doklady nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Je především odpovědností stěžovatele jako deklaranta, aby podal bezvadné a úplné celní prohlášení, dbal platných právních předpisů a získal si dostatek informací o zboží, s nímž hodlá obchodovat. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015 - 60, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[c]*elní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola*[.]“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud s odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie v rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 124/2016 - 29, „[o]*soba povinná zaplatit clo je povinna poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené předpisy Evropské unie a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží* [rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06, *Agrover Srl*]. *Tato povinnost přitom nesmí jít nad rámec takových informací, o kterých lze rozumně předpokládat, že je osoba povinná zaplatit clo může mít k dispozici; rozhodující je, aby takové informace, jakkoliv budou podle okolností třeba i nesprávné, byly poskytnuty v dobré víře* [rozsudky Soudního dvora ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89, *Mecanarte* a ze dne 1. 4. 1993 ve věci C-250/91, *Hewlett Packard France*]. *Na druhou stranu, jak upozornil Soudní dvůr, „[p]okud nemůže být zboží zařazeno dostatečně přesně, pouze na základě svého označení nebo vzhledu do určité položky společného celního sazebníku, je povinností deklaranta poskytnout jakýkoliv jiný užitečný údaj týkající se především vlastností a použití zboží, aby pomohl zboží správně zařadit“ (bod 26 rozsudku Soudního dvora ze dne 23. 5. 1989 ve věci 378/87, Top Hit Holzvertrieb GmbH).“*

Celní orgány jsou ve smyslu čl. 68 celního kodexu oprávněny (nikoliv povinny) kontrolovat celní prohlášení a doklady k němu přiložené, případně kontrolovat zboží a za účelem hloubkové kontroly nebo analýzy odebírat vzorky. Podle čl. 69 odst. 2 celního kodexu je deklarant oprávněn být přítomen při kontrole zboží a případném odebírání vzorků. Podle čl. 73 odst. 1 celního kodexu jsou-li splněny podmínky stanovené pro dotyčný režim a na zboží se nevztahují žádné zákazy a omezení, propustí celní orgány zboží ihned poté, co byly údaje uvedené v celním prohlášení ověřeny nebo přijaty bez ověření.

Podle čl. 76 odst. 1 celního kodexu mohou celní orgány při propuštění zboží za stanovených podmínek využít zjednodušených postupů. Z povahy věci a z relevantních ustanovení celního kodexu vyplývá, že při propouštění zboží v rámci zjednodušeného postupu se nemusí kontrolovat zboží a odebírat jeho vzorky. Zjednodušené celní prohlášení, obchodní nebo úřední doklad nebo zápis do protokolu, které propouštění zboží doprovází, musí obsahovat alespoň údaje nutné ke ztotožnění zboží. Také v případě zjednodušeného postupu odpovídá za správnost a dostatečnost údajů v celním prohlášení a přiložených dokladů deklarant (zde stěžovatel). V nyní projednávané věci není sporu o tom, že zboží, u něhož bylo doměřeno antidumpingové clo, bylo propuštěno v rámci zjednodušeného postupu, jehož uplatnění plyne z jednotlivých celních prohlášení založených ve správním spise.

Podle čl. 78 odst. 1 ve spojení s čl. 13 celního kodexu mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat (srov. také § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v relevantním znění). Pravidla vzniku celního dluhu, který může být zjištěn mj. na základě následné kontroly prováděné podle citovaných ustanovení, jsou upravena v čl. 201 a násl. celního kodexu.

Podle čl. 11 odst. 1 celního kodexu může každá osoba od celních orgánů požadovat informaci o používání celních předpisů. Nevztahuje-li se žádost na skutečně zamýšlený dovoz nebo vývoz, mohou ji celní orgány zamítnout.

Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje, že celní dluh vznikl, avšak toliko nesouhlasí s provedením jeho dodatečného zaúčtování (výměru), neboť podle něj byly splněny podmínky pro uplatnění výjimky ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Jak již přiléhavě konstatovali krajský soud a žalovaný, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 96, publ. pod č. 1701/2008 Sb. NSS, platí: *„K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze tehdy, jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno."* S odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že v rámci splnění první z uvedených podmínek *„právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů"*. Z citovaného rozsudku rovněž plyne, že předmětem řízení o propuštění zboží do volného oběhu je *a priori* posouzení, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží, nikoli otázka, zda deklarant správně zařadil dovážené zboží v rámci příslušné nomenklatury. V případě pouhé akceptace celního prohlášení nedochází k aktivnímu jednání celního orgánu v uvedeném smyslu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014 - 40).

S ohledem na výše uvedené lze podle Nejvyššího správního soudu učinit závěr, že za chybu celního orgánu se nepovažuje, pokud v souladu s čl. 11 celního kodexu poskytne subjektu dovážejícímu zboží informaci o používání celních předpisů, a to v míře obecnosti odpovídající žádosti takového subjektu. Taková informace bez dalšího nezakládá dobrou víru subjektu dovážejícího zboží a nezbavuje jej povinnosti znát relevantní předpisy a povinnosti zařadit konkrétní dovážené zboží v rámci příslušné nomenklatury s ohledem na jeho specifické vlastnosti. *Ad absurdum* by opačný výklad vedl k závěru, že podá-li si subjekt žádost o informaci o používání celních předpisů podle čl. 11 celního kodexu, ve které obecně uvede druh dováženého zboží, jež ale ve skutečnosti může mít mnohé konkrétní podoby a specifické vlastnosti určující jeho sazební zařazení, mohl by zboží zařadit vždy do „nejvýhodnější" položky (podpoložky) nomenklatury pro takový druh zboží, neboť celní orgán na ni (mimo jiné) v obecné rovině v poskytnuté informaci odkázal. Takový závěr je třeba odmítnout, a to tím spíše, pokud z poskytnuté informace zjevně plyne „nevýlučnost" sazebního zařazení, o němž je subjekt informován (tedy že dotazované zboží lze zařadit pod různé položky (resp. podpoložky) nomenklatury podle jeho konkrétnějších vlastností). Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že čl. 11 věta druhá celního kodexu umožňuje celním orgánům zamítnout žádost, nevztahuje-li se na skutečně zamýšlený dovoz nebo vývoz. Z citované věty nelze bez dalšího dovodit, že celní orgán vždy poskytuje toliko přesné informace ke zcela konkrétnímu zboží.

Stěžovatel ve své žádosti ze dne 2. 6. 2006 zboží popsal pouze obecně jako *„splétaná lanka ze železa a oceli"* o určitém průměru (viz výše). Celní orgán poskytl stěžovateli informaci podle čl. 11 celního kodexu ze dne 14. 11. 2006 v míře obecnosti odpovídající žádosti, přičemž přímo z textu informace plyne, že konkrétní zařazení zboží je závislé na dalších jeho vlastnostech a okolnostech dovozu (zejm. způsob galvanizace; stát, odkud je zboží dováženo). Je třeba poznamenat, že ve smyslu čl. 11 celního kodexu je povinností celního orgánu odpovědět

na žádost každé osoby o informaci o používání celních předpisů, vztahuje-li se na skutečně zamýšlený dovoz. To však neznamená, že celní orgán musí zjišťovat a vyhledávat doplňující informace, pátrat po tom, zda a jaké konkrétní zboží tázající se subjekt bude skutečně dovážet, atp. Žádnou takovou povinnost dotčené právní předpisy nepředpokládají.

Jak uvedl již krajský soud, informace nebyla zcela jednoznačně poskytnuta ke konkrétnímu nezpochybnitelně identifikovanému zboží. Povinností stěžovatele bylo konečným způsobem správně zařadit dovážené zboží, což celní orgán toliko na základě obecně formulované žádosti a přiložených fotografií nemohl učinit, neboť z nich nebylo možné zjistit způsob galvanizace, průměr lanek ani jak jsou konkrétně spletena. Argument, že fotografie byly ve stejné kvalitě, jako ty užité Celně technickou laboratoří, nemůže obstát. Fotografie toliko dokumentovaly vzorky, které jí byly fyzicky k dispozici a jež byly podrobeny kontrole; samy o sobě tedy nebyly podkladem pro sazební zařazení zboží. Stěžovatel je hospodářským subjektem, který v rámci své podnikatelské činnosti dováží zboží ze zahraničí. K tomu je držitelem povolení zjednodušeného celního prohlášení (srov. čl. 253 a násl. nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex). Je proto zcela legitimní požadovat, aby znal příslušné právní předpisy týkající se dovozu. Ze všech uvedených důvodů nelze poskytnutou informaci ze dne 14. 11. 2006 považovat za chybu celních orgánů přičitatelnou jejich aktivnímu jednání ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Celní orgány se v uvedeném ohledu nedopustily žádného pochybení; naopak to byl stěžovatel, kdo nedostál svým povinnostem spojeným se správným zařazením zboží, a tedy s řádným podáním celního prohlášení. Vlastnosti zboží podstatné pro jeho sazební zařazení v rámci příslušné nomenklatury mu přitom byly známy, jak plyne z faktur na propouštěné zboží a vyjádření zástupce stěžovatele Ing. Š. zaznamenaného v protokolu Celního ředitelství Olomouc ze dne 14. 2. 2011, č. j. 1085-05/2011-130100-24 (viz výše).

Stěžovatel v žalobě a kasační stížnosti tvrdil, že při prvním dovozu zboží v roce 2007 proběhla jeho fyzická kontrola včetně odběru vzorků, z čehož dovozoval chybu celních orgánů, jež zboží na základě celního prohlášení stěžovatele propustily. Uvedená tvrzení však nemají oporu ve správním spise. Obsahem správního spisu není žádný protokol o odběru zboží či kontrole jeho vzorků, a ani z celních prohlášení (JSD) neplyne, že by k odběru došlo. Odběr ani kontrola vzorků nebyly povinnou náležitostí, bez které zboží nemohlo být propuštěno. Ze správního spisu (zejm. z úředního záznamu ze dne 1. 3. 2012 sepsaného panem N.) naopak vyplývá, že vzorky zboží odebrány nebyly a k jejich kontrole nedošlo. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem neshledal důvodnou argumentaci stěžovatele týkající se odběru vzorků, kterou navíc poprvé uplatnil až v žalobě (podrobněji viz dále).

S ohledem na výše uvedené nemůže obstát názor stěžovatele, že dovážené zboží zařadil do konkrétní podpoložky nomenklatury v dobré víře na základě aktivního jednání celních orgánů. Ve shodě s krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se dalšími dvěma podmínkami pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť již nesplnění prvních z nich (tj. nevybrání cla následkem chyby celního orgánu) vylučuje uplatnění výjimky z doměření cla podle citovaného ustanovení. Kasační námitku týkající se nesprávné aplikace citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud pochybil, pokud neprovedl navrhované důkazy, a sice výslechy svědků - zaměstnanců stěžovatele a celního orgánu, kteří byli přítomni propuštění zboží do volného oběhu při jeho prvním dovozu v roce 2007.

Krajský soud dovodil, že stěžovatel uvedenou námitku vznesl a předmětné důkazy na její podporu navrhl poprvé až v řízení před krajským soudem. Nic mu ovšem nebránilo učinit

tak již v řízení před celními orgány, neboť o tvrzených skutečnostech věděl v okamžiku průběhu následného kontroly a správního řízení a již v té době mohly navrhované důkazy zjevně sloužit k jejich prokázání. Stěžovatel tak nemohl podle krajského soudu napravit svou liknavost až v řízení před krajským soudem, neboť soudní řízení nemůže v tomto ohledu nahradit řízení před celními orgány.

Uvedené závěry krajského soudu musí Nejvyšší správní soud korigovat, a to s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. V tomto usnesení rozšířený senát dospěl k následujícím závěrům: *„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřípustné. II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu."* Přestože se citované usnesení rozšířeného senátu týká přestupkové věci, mají jeho závěry do značné míry obecnou platnost a jsou aplikovatelné rovněž v nyní projednávané věci.

Na základě výše uvedeného tedy nelze souhlasit s krajským soudem v závěru, že stěžovatelem až v žalobě navržené důkazy nebylo zapotřebí provádět již z toho důvodu, že je mohl navrhnout v řízení před celními orgány, což ovšem neučinil. Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení. Soud hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem samostatně a nezávisle (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99). Na stranu druhou, pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit věrohodný skutkový závěr, pak změna pasivního postoje žalobce (stěžovatele) v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, na který rozšířený senát ve výše citovaném usnesení rovněž odkazuje).

Ke sporné otázce, zda došlo k odebrání vzorku zboží při jeho prvním dovozu, v projednávané věci přitom správní orgány učinily dostatečná skutková zjištění, která mají oporu ve spise. Jak již bylo uvedeno, obsahem správního spisu není žádný protokol o odběru zboží či kontrole jeho vzorků, a ani z celních prohlášení (JSD) neplyne, že by k odběru došlo. Odběr ani kontrola vzorků nebyly povinnou náležitostí, bez které zboží nemohlo být propuštěno. Ze správního spisu, a to především z úředního záznamu pana N. ze dne 1. 3. 2012, je naopak zřejmé, že vzorky zboží odebrány nebyly a k jejich kontrole nedošlo. Obsahem správního spisu tedy bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že k stěžovatelem tvrzenému odebrání vzorku

zboží při jeho prvním dovozu nedošlo a za tohoto stavu je i dle názoru Nejvyššího správního soudu nadbytečné provádět důkazy navržené stěžovatelem, tj. výslechy svědků - zaměstnanců stěžovatele a celního orgánu.

Nejvyšší správní soud tedy na základě uvedeného konstatuje, že krajský soud, přes korekci jeho závěrů shora, v konečném důsledku nepochybil, pokud důkazním návrhům stěžovatele nevyhověl. Ani kasační námitku nedostatečného dokazování před krajským soudem neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu